

— Кукуругу-у-у!...

— Ихъ, пъкъ този! — разсърди се Въртушката. — Какво се е развикалъ!

И пакъ зачака. Слънцето я запрепича силно. Тя се протегна и се запрозява:

— Настинала съмъ.

Презъ мегдана минаха трима души бързишкомъ и не я погледнаха.

— Какво стана? — очуди се Въртушката и ги гледа внимателно дорде завиха на жгъла. — И тримата съ вехти, стари дрехи. Кжде ли сж забързали?

Откъмъ двора на Калчови се чу високъ, силенъ гласъ:

— Отиваме да я приберемъ! Вие впрѣгайте, че тръгваме на работа!

Въртушката примрѣ отъ страхъ. Нѣщо я пресѣче и тя изохка:

— Дали не съмъ прияла?

Но изведнажъ тронѣтъ ѝ се заклати. Тя се наведе да види какво има, причернѣ ѝ предъ очитѣ... Отъ тамъ натагъкъ, какъ стана и що стана, не знаеше, не помнѣше...

Като се свѣсти, намѣри се задъ вратата, въ плѣвника. Болѣше я навсѣкжде. Бѣше грохнала и много уморена. Доспа ѝ се. Тя склопи очи, и въ снѣя си чуваше нѣкой часъ по часъ да повтаря:

— Де гиди веселъ Великдень! Де гиди здрава Въртушка!...

Въртушката сънуваше трона си.

Симеонъ Андреевъ.

